

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3000/2025
05.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Надежде Видић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Зоран Георгиев из ..., против тужене Републике Србије, Министарство здравља РС, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1395/2025 од 18.07.2025. године, у седници одржаној 05.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1395/2025 од 18.07.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1395/2025 од 18.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 650/24 од 10.04.2025. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име потраживања по основу пресуде Основног суда у Врању П1 864/15 од 07.09.2017. године која је делимично потврђена решењем Апелационог суда у Нишу Гж1 4235/2017 од 22.12.2017. године а по решењу Основног суда у Врању ИИ 966/2019 од 08.03.2019. године као и према закључку јавног извршитеља Александра Николића ИИ 616/2019 од 26.03.2019. године исплати на име увећане зараде за рад недељом за период од 19.09.2012. године до 15.09.2015. године, те на име прековременог рада и по основу неисплаћене дневнице за март 2015. године износе одређене у овом ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, као и трошкове извршења у износу од 10.988,85 динара. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 74.088,00 динара са законском затезном каматом на износ од 49.500,00 динара о извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1395/2025 од 18.07.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о ревизији тужене изјављеној против другостепене пресуде, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), јер у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити потреба новог тумачења права, као ни да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

Побијаном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву тужиоца којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име дуга чији су основи наведени у првостепеној пресуди исплати одређене износе, а по решењу о извршењу Основног суда у Врању и закључку јавног извршитеља Александра Николића. О овом праву тужиоца, као и о истакнутом приговору застарелости потраживања, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова нису у супротности са тумачењем материјалног права у погледу солидарне одговорности Републике Србије, као оснивача тужиљиног дужника (Здравствени центар Врање) који се претежно финансира из уступљених јавних прихода, у смислу одредбе члана 14. Закона о стечају. Наиме, солидарна одговорност оснивача за обавезе правног лица чији је он оснивач, постоји и у случају испуњености материјално-правних услова за отварање стечајног поступка, а над правним лицем се не може по закону спорвести стечајни поступак, због чега постоји солидарна одговорност његовог оснивача за обавезе тог правног лица. На основу изнетог, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној применом члана 404. став 1. ЗПП, те је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку прописано је да је у парницама из радног односа ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради исплате тужилац је поднео 12.08.2024. године, а вредност предмета спора је 124.706,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази

динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић